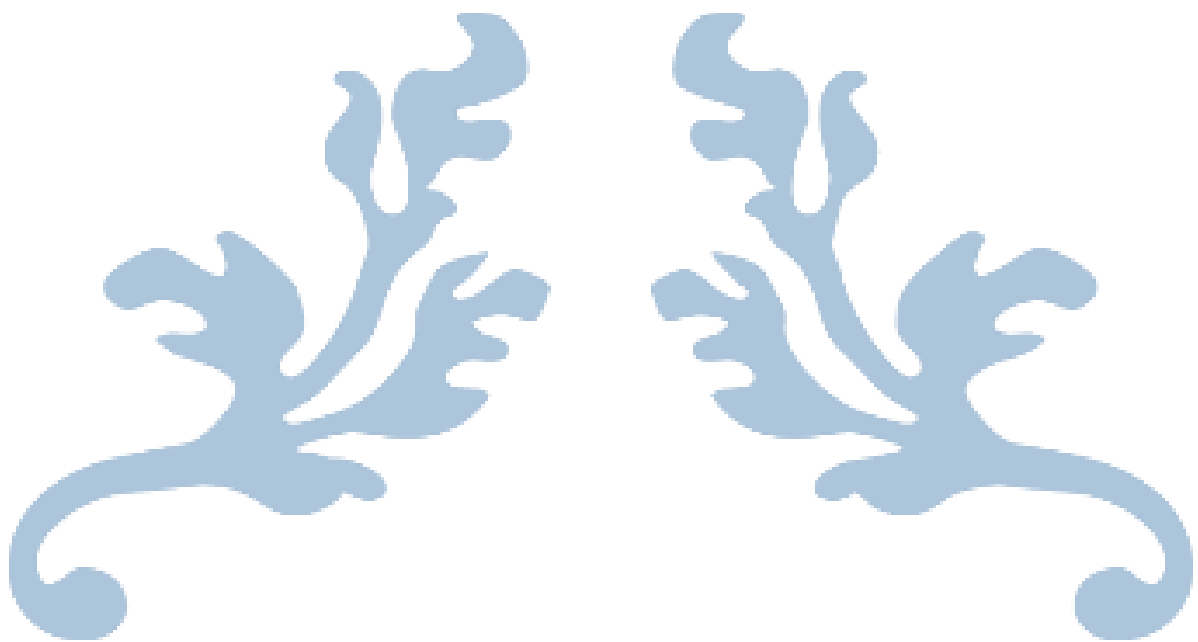

Ketabton.com

د كليوالې پېغلي ارمان
(ريښتيني كيسه)

ليکوال: سيد ادريس "سادات"

دیزاین: سيد عمران "سادات"

د کلیوالې پیغلې ارمان

ناول

لیکوال: سید ادريس سادات
ډیزاین: د بنار هلک

بِسْ

د کتاب پېژندنه

نوم . د کلیوالي پیغلې ارمان | ناول .

لیکوال . سید سید ادیس سادات .

کمپوز . قاري ضياء الحق عابد.

پښتۍ ډیزاین . سید عمران سادات .

مرسته . افتخار الله افتخار .

د لیکوال شماره . ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

چاپ کال . ۰۳/۲۱/۲۰۲۳

سادات چپنل . <https://t.me/sadatketabtoon>

سادات گروپ . <https://chat.whatsapp.com/Kxxowf0dlHRDKR>

په خپل نوم د خپرولو حق پی هېڅوک هم نلري...

SA

ضیا الحق عابد

د سادات صاحب ناولونه واقعاً د ستایلو وړ دي
زه پخپله د سادات صاحب د ناول مینوال یم.
او د هر ناول نشرولو ته یې په پې صبری په تمه
یم.

دغه ناول د یوې پیغلې د ژوند داستان دی.
د هغې پیغلې د ژوند داستان دی.
چې د حکومت او تالیبانو د اخیری جنگ کیسه
کوي.

دغه انجلی په ډېرو ستونزو بڼوونځي ته د تلو
اجازه له خپلې کورنۍ څخه اخلي.
خو هر کله چې یې کورنۍ اجازه ورکړي، نو
حکومت بدل شي.

خو بيا هم دا انجلی دا واپي د ښوونځي د پريښودو
درد د مور او پلار د مرگ له درده کم دی.

د رمضان میاشت وه مور مې د پيشمني لپاره
خواره تيارول، ماته هم
خوب نه راته، په موبایل کې مې گوتې وهلې.
د سادات کتابتون غړو ته مې د هغوې غوښتل
شوي کتابونه ورليږل.

د ډيرو ورونو غوښتل شوي کتابونه مې وروليږل،
خو يو ورور يو ناول وغوښت؟
د صوفي نړۍ په نوم وو.

بدبختانه چې ماسره دغه ناول نه وو، نو ورته ومی
ليکل:

ورور جانه دغه کتاب به خالي په عمومي
کتابخانه تاسې پيدا کړی شی.

او داسی کتابونه د انټرنیټ نړۍ ته نشي راپورته
کیدای.

فکر مې نه وو، د موبایل پورته برخه مې راکش
کړه، گورم درې مسیجونه د یوه نمبر څخه راغلي
وو.

انځور یې د انجلی وو، لیکلی یې وو، اسلام علیکم!
تاسې سادات صاحب یاست .

زړه نازړه مې ورته د سلام جواب ورکړ.
ورته ومې لیکل: وعلیکم سلام ورحمت الله
هو زه سادات یم رب العزت دې وکړي چی روغ
جوړ او خوشحاله یاست.

آیا تاسې زما لپاره څه ضرور خبره درلوده.

ویل یې:

هو

ویل یې:

ما ستاسې ناول برمه شوې مينه او لوی امپراتور
ابدالي بابا، دواړه ناولونه ولوستل واقعا، چې
ستاسې د ناول لوستلو کې يو بيل خوند اومزه پرته
ده .

ځکه زه غواړم زما د درديدلي ژوند کيسه هم
وليکي!

ماورته په جواب کې وليکل :

له تشويق څخه مو نړۍ مننه،

زه به ستاسې د ژوند قيصه وليکم او ان شاءالله
چې تر ډيرو خلکو به يې ورسوم .

خو د اوس لپاره زه د لوی امپراتور ابدالي بابا ناول
په ليکلو بوخت يم.

خير تاسې هم يوه يوه برخه راليري.

زه به ليکم او نشروم به يې.

ويل يې زه يې په وایس ډول تر تاسې در رسوم.

تاسې پي تر نورو خلكو ورسوي.
ورسره ومې منله، ورته ومي ويل:
قيصه مو شروع كړې!
په لومړي واپس كې پي خپل ځان معرفي كړ.
خپل نوم او خپل كلي پي راوښود.
ويي ويل:
د مهرباني له مخې، زما نوم او كلي به مې په ناول
كې نه ذكر كوي.
خو، وروسته يي وويل:
چي زه خير، زما نوم پكې وليكي.
خو د كلي نوم مه نشروي، ځكه په يو ناول كې د
انجلي نوم ډير زيات رول لري.
خو د كلي نوم به ماته ډير زيات مشكل جوړ كړي.
او بل يي دا وويل چي د كتاب په پوخ باندې زما د
سترگو انځور ولگوي.

نو اوس چي تاسي د كتاب په پوښتي يا لومړي
صفحي باندي كوم انځور ويني، دا د هماغه
انجلي انځور دي.

انجلي پدي ډول خپله كيسه پيل كړه:

ټکنده غرمه وه.

زموږ په کوسه کې، بغیر له ما او وږې خور نه مې
نور هیڅوک هم نه وو.

پلار مې په بیره له کور څخه راووت.

زما مشرانې خورگانې یې دواړه له لاسونو ونيولې او
مکتب ته یې روانې کړې.

دا چې ما به د مکتب نورې انجونې کتلې چې
هره ورځ به پخپله خوښه مکتب تللې .

نو زما هم له مکتب سره شوق پیدا شوې و،

غوښتل مې چې پلار مې ما هم لکه د نورو
خویندو په څېر په ښوونځي کې شامله کړي، خو
زه ډیره کوچنۍ وم، ځکه یې په ښوونځي کې هم
نه پرېښودم.

خود پلار سره په ډيرو زاريو روانه شوم، هرکله چې ادارې ته ولاړو نو مدير صاحب مې پلار ته وويل:

کاکا جانه ستاسې لور ډيره کوچنۍ ده.

هغه به د دوه کاله انتظار وروسته ښوونځي ته راولي ترڅو په ښوونځي کې يې شامله کړو، زه ډيره زياته خفه شوم ځکه مې خپل پلار ته وويل: پلار جانه زه يې ولي په ښوونځي کې شامله نکړم؟

پلار مې راته وويل:

ما درته وويل کنه لورکې چې تا وس په ښوونځي کې نه شاملوي.

زه هغه مهال ډيره زياته کوچنۍ وم، نه پوهيرم هغه هرڅه مې څنگه ياد دی.

د انجلی د وایس مسیج ختمیدو سره مې کوټې ته مور راننوته ويل يې:

زر زر رازه چی پیشمنی وکړې.

ما شکرونه وباسل شکر چې واپس مسیج پې وانه
ورید کنه زه یو ځوان وم او د هرڅه شک راباندې
کېدای شو.

زه فکر کووم شاید مور مې اوریدلی هم وي نور نو
والله اعلم، پیشمنی مې وکړ او د سبا ورځې د
روژی نیولو نیت مو وکړ.

د لمونځ کولو نه وروسته خپل یخ کولر ته کلارې
پریوتم.

سهار مې په سترگو باندې د لمر تیزه وړانګه
ولګیده، راپاسیدم وراره مې لقمان ګرځیده ورته
ومی ویل:

هلکه لقمانه هغه پرده راکش کړه .

نور خوب رانغی، موبایل مې راواخیست.

درې مسیجونه راغلي وو، چی پلې مې کړ داسې
پې ویلي وو:

په ما باندې دوه کاله بغیر د ښوونځي څخه
فضول تیر شول.

له دوه کاله انتظار څخه وروسته مې مشرې خور
زه بوتلم او په ښوونځي کې یې شامله کړم.
زما لپاره هغه ورځ د اختر دورځې نه هم ډیره
خوندوره وه.

زه دا وایم چې دا حقیقت دی د انجونو خوښي
صرف د هغوي ښوونځی دی.

خو د هلکانو خوښي، چې زموږ په عمر کې وي.
هغه موبایل، خواږه څیزونه، روب اودب دبه ده.
هلکان چې هرکله زموږ په عمر کې شي، نو د
ښوونځي په قیصه کې هم نه وي .
زه ډیره خوشحاله وم.

هره ورخ به مې خور د خپلو همصنفيانو سره
زمور صنف ته راتله، زما د خور په صنفيانو کې زه
په خانگې باندې ډيره گرانه وم.
هغه واقعا يوه مينه ناکه انجلی وه خدای خبر چی
هغه به وس چيرته وي.
هغه انجلی زما ډيره ياديري.
زمور مکتب کې هلکانو او انجونو يو ځای درس
وايه.
زما ورور هم په مکتب کې وو .
خانگه چې زما د خور ملگرې وه، نو هره ورخ به
راتله زه به يې کانتين ته بوتلم، ماته به يې ډير
شيان اخيستل خانگه واقعا چې خه انجلی وه.
ما خپل ښوونځي لوستلو ته ادامه ورکړه، دوه کاله
می د ښوونځي هم ووتل، زه په دوهم صنف کې
وم چې نيکه جان مې امر وکړ :

چی نور به زما مشره خور بنوونځي ته نه ځي
هغه پي له بنوونځي څخه منعه کړه.
زه په هغې خور مې ډيره زياته خواشيني شوم.
خو خوشحاله پدي شوم، چی زه لا کوچنی وم او
له بنوونځي څخه پي منعه نکړم.

خور می په کور کښیناسته زه صرف په خانگي
باندي په بنوونځي کې ډاډه وم ځکه هغه زما لپاره
داسې وه لکه یوه نږدې خپلوانه خو هرکله چې زه
دریم صنف ته ورسېدم .

نو خانگه هم د خپلې کورنۍ لخوا په مکتب بنده
شوه، دا زمور د کلي قانون وو.

چی دلته د څلورم څخه ډیر درس انجونی نشي
ویلاي خو خانگی ته د خپلې کورنۍ لخوا یو کال
ډیر وخت ورکړل شوی وو.

زه په دریم کې وم چې ورور جان مې په بنوونځي
کې زما وړې خویندې هم شاملې کړې.

زه خپل کوچني توب ته خوشحاله وم خو خفه
پدې وم، چی بل کال به ما هم له مکتب څخه
وباسي.

همدومره پي ويلي او نور پي موبایل خاموشه
شوی وو.

ما هم خپله بستره ټوله کړه او خپل کار ته روان
شوم، په سر مې درد وو.

په دې ورځ مې زړه هم کار ته نه کیده خو په هر
حال په راډیو کې مې داستان ثبت کړ.
او د نشر خانګې ته مې وروسپاره.

د دولسو بجو خبرونو ته هم پخپله کښیناستم،
داچی په هیواد کې نوی نوی د اا حکومت راغلی
و.

نو ډیر راپورونه پکې د شکایت کوونکو وو.
د دولسو بجو خبرونه مې هم وویل.

راغلم د ماسپښين لمونځ مې داء کړ.
د لمانځه څخه چې فارغه شوم.
چوکيدار راته شاته ولاړ وو.

ويل يې چې:

د امر صاحب ستاسې سره کار دی.

حيران شوم.

ما ويل چې:

د امر صاحب به زما سره څه کار وي.

ورغلم ويل يې :

سادات صاحب خبرونه مو ډير ښکلي و، خو د بيا

ځل لپاره ټول شکايتونه مه نشروی.

کله ناکله د خوشحالی خبر هم نشروی.

لکه وگوری نن اا د انجونو د مکتبونو د خلاصیدو
پریکړه کړې.

ما ورته وویل : سمه ده مدیر صاحب نور به
همداسی کووم.

له خونې خخه پې راووتم، زما د اا سره هیخ نه
لگیده.

او نه مې هم زړه غوښتل چې په ننگه پې کومه
خبره وکړم،

خکه چې دوې د ملا د نوم نه د خلکو نفرت پیدا
کوي.

زه د اا په راتلو ډیر زیات خوشحال وم، ما ویل زه
د اسلام نوم به یو ځل بیا په جهان کې وځلیري.

او همدارنگه به زموږ د مقدس دین ټول پېروان
سره متحد شي.

خو نه دوي خو د سل کاله مخکني خلافت
(عثماني خلافت) کاني شروع کړي.

خدای دې نه کړي هڅې نه چې دعثماني خلافت
په څېر دوي هم دا مفسد قوم په منډو نکړي.

په هر حال زه يې له دفتر څخه راووتم، په سټډيو
کې مې موبایل روښانه کړ،

چې ومې کتل د پخوانۍ شميرې څخه يو څو نور
مسيجونه هم راغلي و.

ويلي يې وو:

زموږ ښوونځی کارش لکن نومیده، پدې ښوونځي
کې زموږ د کورنۍ او خپلوانو نه يوازې زه پاته وم.

او يو مې ورور پاته ؤ.

خو دا چې زموږ د ښوونځي تعداد زيات ؤ، ځکه
نو انجونې يې ټولې يوې بلې لیسې ته وليرلې، چې
د ملالی لیسې په نوم يې نوموله.

موږ ټولو ته وويل شول :

چې سر د سبا نه بايد دې لیسې ته رانه شو.

زه نوره نه پوهيرم، خو فکر کووم ورور مې پدې
پریکړه ډیر زیات خواشینی شو.

ځکه هر کله چې مې ورور کور ته راغی، نو ډیر په
خواشینی یی کور کې وویل:

د عایشې دوي ښوونځی یې بر کلي ته (ملا کلي
ته) ته بدل کړ،

هو!

ریښتیا دا په یوه سبب ښه هم وشول.

زما ورور زما له وجې په ښوونځي کې سترگې په
افتخار سره اوچتې نشوې وړلاې.

هغه يو داسې په ننگ مين هلک دی، چې زما
لپاره به يې په ښوونځي کې له ځان څخه لويانو ته
ډبول ورکول.

ما يوه ورځ ورته د يو هلک نه ويلي ؤ، چې
پعدابوي مې په سبا يې د ټولو خلکو په مخ کې په
هماغه هلک په وهلو کميس شکولی وو.

او مخ يې ورته په وينو سور رارولی ؤ،
زما په خيال اوبو کې يې هم ورته څو غوږي ورکړې
وې.

لډې سربېره هغه ماته ښوونځي ته د تگ تر
اخيري ورځې پورې داسې کومه خبره ونکړه، چې
زما د ښوونځي څخه زړه تور کړي.

زه پدې هم نه پوهيرم، چې زما ورور عرفان ولې
زه لکه د نورو هلکانو په خیر له بنوونځي څخه نه
منعه کولم.

خو پدې پوهيرم چې ورور نه مې په مکتب کې
هیچا،

نه په زور کې نمره وړاې شوه،

او نه هم په بنايست کې.

ځکه نو ډيرو زياتو انجونې ورپسې مړې وې.

يو څو انجونو خو پي ماته انځور هم وخود،
خدای خبر چې د هغه انځور به يی له کومه کړی
ؤ.

خو راته ويل به يی چې خورې آيا !

تاسې دغه هلک پیژنی،

ما چې به وکتل حیرانه به شوم، چې دوی زما د
ورور انځور له کومه کړی.

خو وروسته راته معلومات وشو.

چې دې انجونو زما د ورور انځورونه له ادارې پټ کړي دي.

په هر حال مور به نور د ملالی نومي ښوونځي ته تللو، چې زموږ له کور څخه یې ډېره زیاته فاصله درلوده.

تقریبا اته، یا نه کیلو متره لرې به وه.

زما کورنۍ به ماته ویل:

ته ډیره کوچنۍ یې.

ته نور ښوونځي ته مه ځه .

خو زما مشر ورور هغوي پدې خبره خفه کول، او زه به یې پخپله لاس نیولې ښوونځي ته بوتلم.

زما په ټولګي کې دوې ملګرې وې.

چې یوه یې شکوفه نومیده، او بله ډاکره نومیده.

د دوي کور د کارش لگن مکتب سره ډیر زیات
نږدې وو.

ځکه نو هغوي ته زه نږدې وم.

او هر کله چې به مې ورور نه ؤ، زه به د هغوي
سره پوځای ښوونځي ته تلم.

زموږ په ښوونځي کې نورې ټولې انجونې دري
زبانه وې.

په سلو کې لس فیصده پښتنې او نوي فیصده
دري زبانه پکې وې.

موږ پدې ښوونځي کې په دري ژبه دومره
وپوهیدو، چې دا به چا نه پیژنده چې موږ پښتانه
یو،

یا دري زبان.

موږ دومره په مینه سره وخت تیر کړ، لکه د یوې
مور اولاد چې یو.

هيچا هم داسې څه ونه کړل، چې د پښتنو او
فارسويوانانو تر منځ اختلاف رامنځ ته کړي.
نورو صنفيانو به تل د تفریح په ساعت کې لوبې
کولې لکه فوټبال، واليبال، باسکټبال.
خو زما هيڅ زړه نه غوښتل، تر څو دغه لوبې
وکړم.
زه به تل د تفریح په ساعت کې هم پدې بوخته
وم، تر څو د استاذ پاتې نوټ مکمل کړم.
له همصنفانو څخه به مې نوټ اخيسته، او هغه
به مې ليکه.
خو د څو ورځو وروسته راپسې شگوفه راغله.
او په زور يې زما ټول کتابونه او کتابچې خپل بيگ
کې واچول.
لوبې ته يې بوتلم.

ما لوبه نشوه کولای خکه نو زه ورته په یوه خوا
کې ناسته وم.

او د صنفیانو لوبو ته به مې چکچکې وهلې .

هغوي به تل راته ویل:

راشه!

لوبه وکره خو،

ما به ویل:

زه لوبه نشم کولای،

تاسې مو خپله لوبه وکړی زه مو نندارچي یم.

خو یوه ورځ زه شکوفه جانې په زور راپاسولم،

او ویل یی:

هر څنگه چې وي، نن به ته دغه شوت وهي.

ما چې هر کله شوت وواهه، نو په پښه مې درد

شو(!)

شگوفه، ذاکره، حسنا او ٿولي همصنفياني مڀ
راغلي.

د ٿرا مهال و،

سخت درد ماشومتوب او بيا انجلي هم وم.

نو پڊي به راپوري نه خاندی سادات صاحب چي
ووایم.

ومي ٿرل (!)

ليکوال: (!) دغه علامه د مذاق او خدا پر خاي
☹ استعمالييري.

خوندور وختونه وو، تپريدل.

يوه ورخ زما پلار د خپلي دندې لامله غوښتل تر
خو زموږ ټوله کورنی کلي ته بوزي.
او ښار له موږ څخه پاتي کېده.

صرف مور کلي ته تلو نور ترونه او نيکه مې
همدلته بنار کي پاتي کېدل.
ماته چي کلي ته د تگ خبر راورسېد ژړا ونيوم.
کډه بار شوه.

د مکتب له صنفیانو څخه مې خدای پاماني
واخيسته .

او نور مور کلي ته روان شو.
په ټوله لاره کې مې د مکتب یادونه ذهن ته راتلل.
هغه ملگري او هر هغه څه چې ما به ورڅخه
خوند اخيسته.

غټه لاری د هلمند په لارو کوسو کې داسې روانه
وه.

ته به وايي چې د ډبرې نيکمرغی په لور مې بيايي.
خو چې فکر به مې خپلي ايندې ته شو.
نوراته جوته شوه.

چې بيخي د ماتې په لور روانه يم.
د لارې د لاندې برخې نه په بار بار گاز ووت.
د ښار ټولو خلکو راته لاسونه خوځول.
د دې ښار په پريخودو ژړا راغله.
زه نه پوهېږم، چې له دې ښار سره زه څه اړيکه
لرم.
په هر حال لارې په لږ وخت کې عمومي سرک ته
ووتله.
او کلار کلار دښتو ته داخله شوه.
د يو ساعت له مزل څخه وروسته داسې سيمې ته
ورسېدم.
چې د ښايستونو ذکر يې دلته نشم کولای.
يوه ډله پېغلې مې وليدلې چې منگي يې په ترڅکو
کې نيولي وو.
تر دا مهاله مې گودر نه پېژانده.

خو پلار مې راته معرفي كړ.
او وپې ويل:
دا انجونې ټولې گودر ته روانې دي.
ما مې له پلاره پوښتنه وكړه:
پلاره انجونې په گودر كې څه كوي.
او دا منگي يې ولې په ترڅكو كې نيولي.
پلار مې وويل:
په كلي كې لكه د ښار په څېر بمبه نه راځي.
بلكې انجونې بايد د گودر څخه اوبه راوړي.
گودر يو داسې ځای دی.
چې ډيرې اوبه لري، دا پخپله يو سيند دی.
خو حكومت ورنه جالونه تاو كړي دي.
او يو پېردار هم لري.
تر څو كوم هلک دغه ځای ته ورنشي.

بيا مې يوې بلې خبرې ته فکر شو .

او له پلاره مې وپوښتل:

پلار جانه!

دا ولې بازې انجونې ساده منگي لري او بازې

گلدارمنگي لري.

پلار مې وويل:

دا يو راز دی .

کنه دلته په کلي که هره انجلي گلدار منگی

اخيستی شي.

خکه د دواړو قيمت يو دی.

خو:

تر همدې خايه پي مسيچ کړی وو او نوره خاموشه

شوې وه.

ساعت ته چې مې وکتل د مازديگر پنځه بجې به

وې.

ژیر مازدیگری وو.
ژر ژر مې اودس تازه کړ.
او جمعه مو د خپل امر مولوي صاحب پسې اداء
کړه.
هر کله چې مولوي صاحب سلام وگرځاوه.
نو د يو څو کارمندانو پوښتنه يې وکړه.
هغوي جمعه کې حاضر نه وو.
ځکه نو مولوي صاحب وويل:
که له نن څخه وروسته هر تن جمعې ته رانغی نو
پنځوس افغانی جرمانه به ورکوي.
له دې سره زموږ د نشراتو مدير ورته وويل:
مولوي صاحب!
که چيرې تاسې پدې کارمندانو جرمانه کېږدی.
نو دوي چې کوم لمونځ کوي .

دا به د الله تعالى د ویرې، نه وي.
بلکې د جرمانې د ویرې، به وي.
او فکر کووم داسې لمونځونه به د الله تعالى په
دربار کې هم د قبولیت درجه ونلري.
مولوي صاحب د نشراتو مدير ته ډیرې سپکې
سپورې وويلي.
او اخري د خپلې پريکړې په سرته رسولو باندې
تینگار وکړ.
د لمانځه له جاینماز څخه راپاڅېدم.
سخت تری وم.
د کور ماښامي روح افزا ته مې سخت زړه شوی
وو.
ځکه نو له راډيو څخه کور ته راغلم.
ورځ ډېره اوږده شوه.
ماښامي ته لا يو ساعت پاتې وو.

چې موبایل مې روښانه کړ.
له شمارې څخه ډېر نور پیغامونه راغلي وو.
او ویلي یې وو.
پلار مې راته وویل:
گلدار منگي تل کوژدن شوي ځوانان خپلو نامزاد
شویو پېغلو ته د کوژدې په لومړۍ ورځ ورلیږي.
داسې ما هم کړي وو.
ستا مور ته مې د ټول کلي قیمتي منگي اخیستی
وو.
د کلیوالو سترگې ورپسې شوې.
ځکه یې لومړی نارینه اولاد، رانه ووړ.
پلار مې وویل:
کاش زما لومړی اولاد نارینه وای.
کم از کم نیمايې بوج خو به یې زما له اوږو کم کړی
وای.

ما مې پلار ته وويل:

پلاره آيا ته اوس د بنځينه اولاد په راوړلو خفه يې.

پلار مې سر د هو په بڼه وخواوه.

سخته خفه شوم.

ځکه په ما چې مې پلار څومره گران وو.

دومره راباندې هېڅوک هم بل گران نه وو.

او تر دا دمه يې ما تر خولې داسې کومه خبره نه

وه اورېدلې.

دا لومړی ځل وو.

خو د کلي د مناظرو په ليدلو به مې بيرته خفگان

ورک شو.

زموږ کلي تک شين ځای دی.

د انګورو رنگارنگ ونې، د انځرو ونې، همداسې د

بنکلي هوا درلودونکی سيمه ده.

پدې کلي کې د سهار له طرفه قدرتي خوشبو وي.

په سهار کې پي ځمکه داسې خوندور بوی کوي.

ته به وایې:

چې وپي خورم.

زموږ هستوګنځی همدغه کلی شو.

زما خفګان حد نه لاره ځکه چې مکتب راڅخه

پاتې شو.

زه که ویننه وم یا ویده.

د ښوونځي غم ډیره زیاته دردولم.

یوه شپه ویده وم.

خوب مې لیده چې په ملالی ښوونځي کې ناسته

وم.

ټولګیوالې او ښوونکې ټولې راسره په خوا کې

ناستي وې.

هر کله چې له خوبه راپاڅېدم.

نوزره مې په ډیرې چټکۍ سره ټوپونه وهل.

مور مې خوا ته راغله.
په منډه پې يو گيلاس اوبه راوړې.
هغه مې وخبښلې او سترگو ته مې لاسونه ونيول.
دغه وخت مې فکر يو الهام شونډو ته ډالۍ کړ.
په هر حال هره شېبه او هره شپه کې راسره پې.
اي زما د ټولگي غمه رخصتي دې کومه ورځ ده.
د همدې ورځې په سبا عرفان ورور هماغه د ښار
مکتب ته تلو.

نو ماته پې هم وويل:
تر څو بيگ تيار کړم.
ما ژر ژر بيگ تيار کړ.
او پدې ورځ مې د ډېر وخت وروسته له خپلو
ټولگيوالو سره وليدل.
خپلې استاذانې مې هم وليدلې.

ټولگيوالو راسره بڼه روغبڼ وکړ.
له دوي سره مو خپل خواږه وختونه راياد کړل.
پدې ورځ زه دومره خوشحاله وم.
چې اظهار پي زه په ډېر زيات وخت کې هم نشم
کولای.
زما ارمان دا وو.
تر څو زه بېرته بڼوونځی شروع کړم.
هر کله چې کور ته راغلم.
نو پلار ته مې وويل:
زه د بڼار له مکتب څخه سه پارچه د کلي مکتب
ته راوړم.
پلار مې راته وويل:
لور جانې که ته مکتب ختم کړې.
نو ولاکه د توربورانو له پيغورونو خلاص شم.

خبر دی لوري د دې مکتب له غوښتنې تېره شه.
نور چې هر څه غواړې وغواړه.

زه به پې درته پېداکړم.

ما ورته وويل:

نه پلاره!

که زه مړه کېږم يا ژوندی کېږم.

ښوونځی وایم.

تر څو یوه ښه ژورنالېسته را څخه جوړه شي.

ژورنالېسته پې نه پېژنده څه پې ونه ويل.

پلار مې ډېر تنگ کړ.

ځکه پې راته د ښوونځي څخه سه پارچه راوړله.

ما په کلي کې خپل ښوونځي ته ادامه ورکړه.

دلته مې څوک نه پېژندل.
خو چې ورغلم شاگردانې ناستې وې .
استاذ يې د امتحان تقسيم اوقات په تخته رساوه.
ما هم ژر ژر وليکه .
دوي ټولو داسې فکر کاوه چې ما به د بناړ په
ښوونځي کې د ټول کال درس ويلی وي.
خو ما ټکی درس لا نه وو ويلی.
د همدې ورځې په سبا لومړۍ ازموينه وه.
فکر کووم.
د جغرافيه امتحان وو.
زه د شپې درس ته کېناستم.
او ټوله شپه مې په درس ويلو تېره کړه.
د شپې په اخيري حصه کې پاڅېدم.
تر څو د الله تعالی څخه دعا وغواړم.

چې کامیابه مې کړي .
دا شپه تېره شوه .
په سبا پي زه ازموينې ته ولاړم .
امتحان مې ورکړ .
او د هرې ازموينې لپاره به مې د شپې تر ناوخته
درس وايه .
شکر په هغه ازموينه کې بريالی شوم .
ډېر نور درس مې هم وويلې :
دا وخت راباندې د وراره له طرفه غبر وشو .
چې لالا وايې ادریس ته غبر کړه .
چې اذان ته لږ وخت پاتې دی .
ورته مې وويل :
سمه ده دادی درغلم .
رب ته مې ډيرې دعاگانې وکړې .

يوه پکې دا هم وه.
چې يا ربه!
ته خو راته څوک پېدا کړه .
چې کوم ناول يا کتاب راته سپانسر کړي.
ما ډېر زيات ناولونه ليکلي .
خو تر اوسه يو هم چاپ ته وړاندې نشو.
که هر ورور مرسته وکړه ورڅخه مندوی به يم .
روژه ماتې مو وکړ.
زه بېرته راغلم مسيح په نيمايي کې پاتې وو.
پلی مې کړ.
ويلي يې وو.
هر کله چې زه دولسم ته ورسېدم.
نو زموږ کلي ته تاليبان راغلل.
دا چې زما پلار په بهرنۍ موسسه کې دنده درلوده.

خُکِه نو په هماغه لومړی ورځ مو کډه بار کړه.
او مور ولاړو ښار ته.
په ښار کې مې ځان د ملالی لیسې کې یو ځل بیا
واچوو.
د خپلو زرو ټولګیوالو سره یوځل بیا یو ځای شوم.
خو سادات!
په همدې کال کې تالیبان ښار ته هم راننوتل.
د عسکرو او تالیبانو تر منځ نښته وه.
دا داسې یوه نښته وه.
چې ما پکې ډیرې خوبندې وکتلې چې بوره شوې.
ډېرې میندې مې وکتلې .
چې کونډې شوې.
مور له کوره راوتل خو څه کوې چې د کور دالان
ته هم نشو راوتلای.

زمور په کور به د نښتې په مهال کې ډیری یا د
اردو عسکر راننوتل.

یا تالیبان.

مور دواړو ته پناه ورکوله ځکه چې دواړه زمور
ورونه وو.

بس د بیت لیکو څخه بغیر نور څه راپاتې نه وو.

خپله ژارم ژړولی وطن نشم.
خان به هېر کړم هېرولی وطن نشم.

اخ مرگيه وطن ولې رانه غواړې.
خان به در کړم درکولای وطن نشم.

يوه ورځ مې يو عسکر د کور و مخ ته پر مخی
پروت وو.

فکر کووم.

په پښه لگېدلی وو.

هغه د پښې له درده زگیروي کول.

ما غوښتل تر څو مرسته ورسره وکړم.

خو چې ورتلم.

نو زما په مخ کې یې عسکر په سر باندي څلور ډزه
وویشته.

زه په منډه کور ته ولاړم.

یخ ژمی وو.

په یخو اوبو مې ولامبل.

سادات هغه ډېر سخت وختونه وو.

ما داسې حالت وليد.
چې هېڅ انسان به داسې حالت ليدلي نه وي.
زه سياست کې کار نلرم.
او نه هم وایم چې دا بڼه دی یا هغه بڼه دی.
خو دومره پوهېږم.
او د ویلو حق یې لرم .
چې ټول یو افغانان وو.
اخر ولې مو د پردې په وینا خپل ورور واژه.
دا کیسه له تاریخه پته نشي .
پاتېدلای.
او راتلونکې نسل کې به ضرور داسې خلک پیدا
شي.
چې په دې بې خونده تاریخ به افسوس کوي.

کاش د احمد خان او میرویس خان په خپر تاریخ
مو پریخی وای.

په هر حال جنگ وو.

مور ته به خلکو ویل چې کلي ته د تلو په ټولو لارو
کې پي ماینونه خښ کړي.

خلکو تر ډېر زیار وروسته یوه لاره پیدا کړه.

تر څو کلي ته پرې ولاړ شي.

د هلمند ټول ښار تش شو.

او خالي د جنگ ډگر ترې جوړ شو.

ټول خلک کلي ته ولاړل.

خالي مور پاتې وو.

بس زه مور پلار او مشری دوه خویندې مې هم

کلي ته روان شو.

په هره لار چې به جنگ وو.

پلار به مې هغه لاره بدلوله.

تر ډېره حده ولاړو.
مور او پلار او کورنۍ مې مخکې وو او زه ورپسې
وم.
مندې مو وهلې .
چې خو تيارې مو وليدلې.
له لويديځه راغلې .
فکر کووم د امریکا بېرغ پرې موبنتی وو.
مور مندې وهلې .
چې يو دم د شپيلې اواز مې تر غوره شو.
زه لږه ودریدم.
مور پلار او کورنۍ مې را څخه ډېر مخکې ولاړل.
ما پخپلو سترگو لیدل چې آسمان ته پورته شول.
په هوا کې یې دردوونکې زگیروي وکړل.
او ټوله کورنۍ مې په حق ورسېده.

زما نور څه په ياد ندي .
د ډيرې وار خطايې نه پي هوبنه شوې وم.
هر کله چې مې سترگې پرانيستلې.
نو ومې ليدل چې روغتون کې وم.
دا کابل وو.
د تيارې چلوونکو زه دلته راوستې وم.
ترجمان ته پي وويل:

Say him
I am sorry

مطلب دپته ووايه.
مور بښنه غواړو.
زه په انگلش پوهېدم.

سم له واره مې انگريز له گريوانه ونيو.
لکه ليونۍ مې پرې گوزارونه وکړل.
پيلوت زما لاس له گريوانه لرې کړ.
او بغير له کوم علتته ووت.
ماته ايله معلومات وشول چې ولې خلک تاليبانو
ته تللي دي.
زما په ځای که کوم ځوان وای نو ضرور به د خپل
انتقام لپاره طالبانو ته، ته.
زه چې له جنگه وروسته خپل ښار ته ولاړم.
نو ښار مې د مرميو په مردکيو لوتې لوتې شوی و.
هرې خوا د تاليبانو حاکميت وو.
که چيرې ماته اوس ټوله نړۍ هم راکړې.
زه به يې څه کړم.
زما پلار نشته مور مې نشته .

کورنی می ټوله له لاسه ورکړه.
کاش هغه یو ورور خادر خو می راپاتې وای.
هغه هم راڅخه دې بد مرغه امریکایانو واخیستل.
په ټوله کې زه دا خبره کووم.
چې پخواني حکومت راڅخه مور پلار او کورنی
واخیستل.
او دې حکومت راڅخه زما ښوونځی واخیست.
ما د کورنی د مرگ درد ولید.
د خپلو وطنوالو د درد زگیروي می واورېدل.
ماته اوس د ښوونځي درد بې تفاوته دی.
زه اوس نه پوهیږم .
څه وکړم.
چېرته ولاړه شم.
او چاته وژاړم.

کاش مور او پلار پخپلو مبارکو لاسونو ډولۍ کې
کینولی وای.

ټول کلي ننداره کولای.

یو منگی مې په خپل لالي باندې د ځان لپاره
شکرانه کړی وای.

پای

د کیسې د انجلی وینا:

مننه سادات صاحب له تاسې څخه چې د لومړۍ
غوښتنې سره مو راته وویل:

چې سمه ده.

ستاسې کیسه به زه ضرور ولیکم.

خو اوس لپاره زه د لوی امپراتور ابدالي بابا ناول
په لیکلو بوخت یم.

او هر کله چې هغه ناول پوره شو.

نو زه به ضرور ستاسې کیسه ولیکم.

ليکوال:

که د کوم کتاب د چاپ چارې کوم ورور پخپل
لاس کې اخیستلی شي.

نو کومک راسره ضرور وکړی.

واټسپ کې راته صرف یو مسیج وکړی.

مننه.

0731363201

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**